

Resebrev - mars 2009. Konvalescent, sandig Calima och förberedelser.

Med tanke på alla sjukbesök och återbesök har vi haft hyrbilar i omgångar senaste tiden.

Så också när Bosse skulle opereras och vara på plats i San Agustin redan kl. 8.00 på morgonen. Det är bara 3,5 mil dit men en resa som tar ca 30 minuter med bil och upp till 1 timma och en kvart med buss. Det beror på alla de kurviga vägarna här på Gran Canaria. Värsta kurvan på hela ön ligger här vid Puerto Mogán och det påstås att några bilar per år ramlar ner där. Branta stup är det förstås där vägen är som kurvigast! Nu har man satt upp flera förstärkningar och vi har inte sett någon olycka på våra månader här i hamnen. Däremot hör vi dagligen när bussarna tutar i kurvan, ett säkert tecken på att dagen börjat.



90-graderskurvan högt över Mogán (vit lastbil)



Trädkantad slingerväg runt öde dal

I stort sett har man bra vägar på Gran Canaria men här på västsidan blir det en del svängande runt bergen för bilarna. Här i Puerto Mogán går det en serpentinväg upp på berget västerut, som sedan slingrar sig fram mellan bergsknallarna för att sluta i en ny serpentin ned i nästa riktiga dal. Denna väg byggdes för ca tio år sedan men projektet stannade av så någon asfalt kom aldrig på vägbanan och någon byggnation i nästa dal blev inte av. Däremot byggde man fina murar, planterade palmer och buskar med bevattningssystem och liknande längs vägen.

Uppe på platån ligger en bananplantage och en apelsinlund. Idag hänger en kedja framför vägen så några bilar får inte köra här. Här går vi en bit ibland, något som är populärt bland turister, och vi startade mars månad med rask promenad förbi bananplantagen och tillbaka. En nätt runda på fyra timmar som gör gott för sega seglarben!

Besättningen på Kairos hängde också på. Nils & Anki, som vi umgåtts mycket med. I sommar skiljs vi åt men förhoppningsvis strålar vi samman här i höst igen.



Välförtjänt paus på toppen tillsammans med Kairos besättning, Nils & Anki.



Bosse blev opererad och fick, för säkerhets skull, bli kvar på sjukhuset i ett par dagar. Totalt ryms här ca 60-70 patienter, i 45 rum fördelat på 3 avdelningar så det är inget stort sjukhus. Ett 30-tal skandinaver bor på sjukhuset varje natt, så det händer en del med folk som är på semester! Bosse fick eget rum med havsutsikt och blev ordentligt ompysslad.

Farmacian (apoteket) har vi besökt många gånger!

Därefter var han förstås konvalescent här hemma i båten, med klar förbättring varje dag, så en del pyssel blev gjort med båten och nu siktar vi på att vara helt klara för avgång när månaden är slut. Listan på saker som skall göras blir allt kortare för varje dag.

Flera gånger per vecka kommer det någon svensk gåendes ut på bryggan för en pratstund och vi har åter haft besök av mäklare från Göteborg.

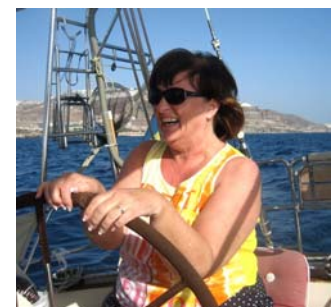
Dessutom kom Bosses syster och svåger ner hit en vecka. Härligt med besök hemifrån så mycket umgänge blev det och vi fick åter vara turister ett par dagar uppe på det fina Cordialhotellet och ligga vid deras pool. Trots att vi nu varit ute i nästan tio månader lyckades vi en dag bränna oss i solen! Säger nog mer om hur lite vi är i solen än om vädret.



Vid poolen på det fina Cordialhotellet



Givetvis blev det ett par dagsturer med båten också. Härliga dagar då vi låg för ankar i någon vik och både lunchade & badade.



Vi fick också uppleva Caliman, den varma och torra ostliga vind som ibland under vintern blåser in över Kanarieöarna och har sitt ursprung i norra Afrika och Sahara. Caliman är ett sandmoln som gör att sikten blir nedsatt och luften är fylld av gulbrun sand som letar sig in överallt och är en variant på den mer kända Siroccon. De lokala fiskarna här i Puerto Mogán säger att Caliman alltid blåser i 3, 5 eller 7 dagar. Hur det är med det vet vi inte men denna gången varade den i sju dagar och sedan pågick saneringen efter den lika länge.



Bland det sista vi gjorde var att lyfta båten för en ordentlig tvätt och översyn, byte av offeranoder, smörjning av propeller och lite sådant innan vi ger oss iväg. Det är redan 10 månader sedan vi lämnade Sverige och lite längre sedan vi sjösatte. Trots det var det inte mycket som hade växt på botten och med tanke på hur mycket vi har legat i hamn så var anoderna helt ok.

Ren och fin undertill!

Nu skall vi bara lösa gasolfrågan som blivit ett problem som växt. I höstas fyllde vi på depån här på Gran Canaria men nu vägrar de att göra det. Än har vi inte riktigt klart för oss varför men nu har vi fått en kontakt på gasolbolaget Disa som vi skall träffa 1 april, så vi återkommer om detta.



I samband med Bosses ögoninflammation togs det en hel del prover på honom. Allt var helt ok fram till det allra sista provet, som sa att en genmanipulering skett! Vi vet inte riktigt vad det kommer att innebära, men just nu verkar allt lugnt och förhoppningsvis skall det förbli det. En sak det ofta medför är i alla fall ögoninflammation, vilket vi redan märkt.



Lite vemodigt känns det att lämna Puerto Mogán som varit vårt hem i flera månader även om vi förstås ser fram emot alla nya upplevelser som väntar.

Här har vi etablerat oss och kommer att sakna den dagliga morgonpromenaden då vi alltid hejar på den lilla tanten med sin hund och oftast möter vi också den lilla fina farbrodern som vi inte vågar heja på utan säger "Bon dia" till. Mannen i charkdisken som jag tränar

min spanska på, ja till och med sura killen i butiken där vi köper bröd varje morgon kommer man att sakna. Mamman med sina två döttrar i tvättinrättningen är en härlig syn, mamman kan inte ett ord engelska så döttrarna stryker och pratar med folk.
Två härliga tonårstjejer som pratar engelska hellre än bra!



Vi kanske inte kommer att sakna alla de sextio restaurangerna, som man säger att det finns här. Men Jack Negro, vår favoritrestaurang! Här finns en stor, vedeldad spis på vilken man grillar kött och dessutom gör man sina supergoda pizzor där. Tunn botten, färska råvaror på och massor med ost, mums!

Men vi kommer tillbaka en sväng i höst och nu väntar nya äventyr!

Heléne @ seaQwest



Grillmästare ombord på seaQwest